

ПЯТЪ

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Година III	Годишенъ абонаментъ 60 лв. За половинъ година 30 лв. За чужбина 80 лв. ОТДЕЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛЕВА	Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юни 1933 г. РЕДАКТОРИ: КАЛИНА МАЛИНА И ПЕТКО СТОЯНОВЪ	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ ул. Царица Йоанна 29 (Крътевъ базаръ) Тел. 271 Пош. чекова сметка № 1328	БРОЙ 13
------------------------------	---	--	---	----------------------------------

КАЛИНА МАЛИНА

ЙОШКА ПАЛЯЧО

Когато Йошка Палячо узна за смъртта а единичкото си дете, обичайниятъ смѣхъ замръзна на лицето му, студенъ потъ го изби и като прекара ржка презъ челото си, разбърка хубавия кичуръ коси, и той повисна мокъръ надъ очитъ му. И все пакъ Йошка не позволи да изличатъ неговия номеръ отъ програмата, гримира се съ треперящи ржпе, не забрави нито една подрошност отъ тоалета си, залепи калифаната бенка върху лѣвата си буза и излѣзе на естрадата.

О, ако можеше публиката, тая стоглава ненаситна ламя, да проникне въ душата на бедния Йошка, тя не би викала тъй възторжено: „браво!“, не би се смѣла, не би тропала съ крака! Никога Йошка Палячо не е ималъ такъвъ голѣмъ успѣхъ. За да заглуши скръбта си, той викаше, той се смѣеше отъ болка, а публиката го аплодираше непрестанно. За да не позволи на сълзитъ да бликнатъ, той отваряше широко очитъ си, а това размиваше още повече публиката. Циркътъ гърмѣше отъ ржкоплѣскания.

Четири пжти Йошка трѣбваше да излиза и да се покланя. Повече не можа. Просна се като трупъ върху кушетката, дето обикновено си почиваха артиститъ следъ номера и впери голѣмитъ си изпъкнали очи въ една точка на тавана. Кога мина номера на Джибъ, кога на групата Зинъ-зинъ, кога на негърчето Кингъ, той не забеляза. Нѣкаква голѣма, необятна празнина сякашъ го заобикаляше. Артиститъ си шепнѣха и стѣпваха край него на пръсти.

Когато циркътъ се изпразни, директорътъ притегли единъ столъ и седна до Йошка. Върху доброто червендалесто лице се четѣше искрено съчувствие.

— Йошка, братче, — зговори той тихо, — хайде, стани, иди си вжщи. Бедната Мери е съвсемъ самичка. Бжди мжжъ, дяволъ да го вземе. Направи

Фридрихъ Августъ Кавлбахъ

това заради жена си! Ето на, какъ игра... Тѣй трѣбва и предъ нея! Горката, тя съвсемъ се е съсипала напоследъкъ! Пжкъ и малкиятъ не малко се натегли, братче. Сега поне... А ти да гледашъ да залисвашъ Мери, да се примири съ нещастieto... Това не е само до васъ. Я си помисли за Кики. Каква преданна майка бѣше! Какъ се радваше на дечицата си! Помисли за тѣзи две сирачета, хубави, мили... Какво ги очаква, братче! А твоятъ Лулу, той е тѣй спокоенъ сега...

Тѣзи думи на добрия човѣкъ се впиха дълбоко въ съзнанието на Йошка. И отъ тогава колкото пжти помислѣше за своето любимо дете, предъ него изпъкваше бледия образъ на Кики акробатката, която падна отъ лоста, и преди да дойде лѣкаря, почина въ ржцетъ му. Той си спомняше нейния умоляющъ погледъ и усилието да му каже нѣщо въ предсмъртния си часъ. Вечеръ той се будѣше отъ сънь, услущваше се, дали не плаче Мери и дълго лежеше буденъ съ устременъ въ тъмното погледъ.

Тогава той сякашъ дочуваше звънкия смѣхъ на Кики и виждаше нейното кржгло жизнерадостно лице. Колко хубава бѣше тя и колко добра! Сигурно дечицата ѝ на нея приличатъ.

И нѣкаква неясна мисль започваше да се оформява въ главата му. Но какво ли ще каже Мери? Все пакъ тя трѣбва да даде съгласието си.

На деветия день отъ смъртта на малкия Лулу майката много плака. Като се прибраха отъ гробищата, тя седна омѣломочена на стола. Тогава Йошка се приближи до нея, сложи голѣмата си длъница на рамото ѝ, загледа я въ разплакнатото лице и каза:

Мери, стига, не плачи за Лулу! Лулу е спокоенъ сега, не страда отъ нищо, но помисли за дечицата на нашата бедна Кики! Не бѣше ли и тя добра майка? Кому ги остави? Тѣ нѣматъ нийде никого, освенъ една бедна леля, перачка, струва ми се.

— Не, тя е разсильна въ едно учреждение, — отговори тихичко Мери.

— Толковъ по-зле. Значи

цѣлъ день е заета. Кой се грижи за сираченцата? А единото отъ тѣхъ е врѣстниче на Лулу, ако се не лѣка.

— Не, по-малко е.

— Значи дрешкитъ...

— Дрешкитъ на Лулу! Йошка, Йошка, — какъ до сега се не сетихъ извика неочаквано Мери и скочи отъ стола.

За кратко време двамата съпрузи напълниха една пжтническа чанта съ малки ризи, гащички, шапки, палтенца, топката, желѣзничката, кекелбаина... И отидоха при дечицата на Кики.

Мери остана при тѣхъ. Изми ги, вчеса ги, облече ги. Тѣ бѣха толкова слабички, че дрешкитъ на Лулу се хванаха на по-големичкото. После Мери игра съ тѣхъ, тѣй както игралъ е нѣкога съ Лулу...

Вечеръта, когато Йошка Палячо се върна отъ цирка, влѣзе на пръсти въ спалнята. Мери спѣше. На бузитъ ѝ бѣха замръзнали две голѣми сълзи. Но лицето ѝ бѣше спокойно, безъ обичайнитъ въздишки.

А на креватчето на Лулу спѣше по-малкото момченце на бедната покойница Кики.

СЪБИРАТЕЛИ МАРКИ?

ПЖТЕКА ЩЕ ВИ ПОМОГНЕ

Миналата седмица ви разказахме за голѣмия колекционеръ на пощенски марки, великобританскиятъ кралъ Георгъ V. Не помалкъ колекционеръ е бившиятъ испански кралъ Алфонсъ. Той е събиралъ главно испански, португалски и французки марки, а сжщо и колонналки. Дори разправятъ, че е поржчалъ да му се о печататъ наново онѣзи марки, които не е могълъ да си набави. Това фалшификация ли е, вие сами ще кажете.

Кралъ Густавъ, председателъ на шведското филателистическо дружество, е събралъ ценни марки отъ цѣлъ свѣтъ. Той притежава много рѣдки марки отъ стара Европа. Сжщо така голѣмъ филателистъ е и шведскиятъ престолонаследникъ.

Покониниятъ белгийски кралъ Албертъ, както и кралица Елисавета, норвежката кралица, покойниятъ югославянски кралъ Александъръ, италианската кралица, покойниятъ ромънски кралъ Фердинандъ и още много други короновани глави и престолонаследници сж били и сж колекционери на марки. За Фердинандъ разправятъ, че когато го запитвали, не го ли уморява това занимание, отговорилъ: „О, съвсемъ не! Напротивъ, азъ забравямъ болкитъ си и се ободрявамъ като гледамъ моитъ малки летищи пеперудки — марки, дошли при менъ отъ цѣлъ свѣтъ.“

Какъ може Пжтека да помогне на своитъ читатели, да да обогатятъ колекцията си отъ пощенски марки? Много лесно. Като се запжрже преписка между отѣлнитъ колекционери въ странитъ на вестника, а разпжната на марки стане чрезъ самата редакция.

Въ музея.

Мамо, тиякени
тиври как-
во закусятъ
сутринъ: съ-
но или кафе
съ млѣко?

МОРСКА БИТКА

Разказъ отъ МОРСКИ ВЪЛКЪ

— Охо, вие сте вече тука? А донесохте ли „черупката“ — из-

Морски Вълкъ

вика Ваньо като приближи ний-
какви виновно се огледа, защото

пакъ той бѣше закъснѣлъ. Предъ насъ рѣката блѣщѣше, а отсрѣща дѣловата Петкова воденица се препиаше на пладнешкото есенно слънце.

— Да, тука сж, — отвърна Петьо.

— Защо пжкъ сж, а не е? — се очуди Ваньо.

— Защото не е една, а две „черупки“!

Подъ думата „черупки“ се разбираше примитивни лодки, състоящи се отъ две дълбоки и доста голѣми корита.

— А, две. Още по-добре тогава. Я да ги видя.

Всички трѣгнахме къмъ единъ гжстъ върбалякъ, кждето бѣха скрити „лодкитъ“. Ваньо, Африканския лѣвъ, съ любопитство и задоволство ги разгледа. До тѣхъ седѣха четири гребла — стари лопати.

— А сега ги изтеглимъ до

вода — заповѣда той.

Хванахме двама по двама, и занесохме коритата до рѣката и полека-полека ги бутнахме въ нея. После се качихме, не съ малко страхъ, разбира се. Азъ и Петьо въ едната, а Ваньо Африканския лѣвъ и Сашо Къртицата въ другата. Всѣки държеше по едно „гребло“. „Лодкитъ“ доста се заклатиха и като че се колебаеха, дали да се обърнатъ или не. Но най-после, следъ доста мжки и усилия съ „греблата“, успѣха да запазятъ равновесие и се понесохме къмъ другия брѣгъ. Най-първо бавно и неуверено, к то се извиваха ту на една, ту на друга страна, а следъ това по-сигурно. Така стигнахме целъта. Хареса ни се доста, та нѣколко пжти к ѣстосахме рѣката. За да се не мѣстятъ насамъ-нататѣкъ лопатитъ, въразихме ги въ заковани на „лодкитъ“ пирони.

Смрачаваше се. Ние изкарахме „черупкитъ“ на брѣга и предпазливо ги прибрахме пакъ въ единъ

шубракъ, отъ кждето ги бѣхме извадили, като всѣки мигъ се оглеждахме да не би да ни види нѣкой.

На другия день, недѣля, още къмъ 10 и пол. часа сутринъта оидохме на „пристанището“. Слънцето слабо посребряваше огледалната повърхноть на рѣката. Но какво бѣше изумлението ни, когато видѣхме, че две „лодки“ съ четири неканени гости отъ горната махала караха „съ пълна пара“ къмъ отсрещния брѣгъ. Затичахме се съ лошо предчувствие къмъ скривалището. Но си отдѣгнахме, като видѣхме, че нашитъ „черупки“ си стоятъ непокътнати. Веднага ги довлѣкохме, потопихме въ водата и загребяхме къмъ другитъ „матроси“. Бѣхме въ сжщия строй както вчера. Азъ и Петьо, Лѣвчето и Къртицата. Но неканенитъ ни съперници стигнаха брѣга и отъ всѣко корито слѣзе по единъ отъ екипажа и си напжлни джобовѣтъ

съ едри и дребни камъни. Като разбрахме намѣренята имъ, ние бърже се върнахме и сторихме сжщото. Следъ това подкарахме „лодкитъ“ къмъ „неприятеля“. И започна истинска битка. Но дветѣ противнишки лодки не пестѣха „куршумитъ“ и скоро ги свършиха. Тогава, ние съ градъ отъ камъни не имъ позволихме да избѣгатъ, а сами се приближихме на разкрачъ разстояние отъ тѣхъ. „Неприятельтъ“ се оттегляше къмъ брѣга, но не успѣ да го стигне, защото ние спрѣхме до коритата имъ и се завърза ржкопашенъ бой. Но изведнажъ нашата лодка се залюлъ силно и се... обърна. Азъ цапнахъ като жаба въ водата! Петьо ме последва, като успѣ да се залови за лодката на врага, ужъ да се спаси, но обърна и нея.

Хубаво, че бѣше плитко, та не можахъ да се поздравя съ св. Петра, защото азъ знамъ да плувамъ, колкото знае даплува желѣвото.